सिल्व्हेस्टर आणि जादूचा दगड

विल्यम स्टीग, मराठी: अश्विनी बर्वे

सिल्व्हेस्टर डंकन आपल्या आईवडिलांसोबत एकॉर्न रोडवर राहत असे. त्याला विचित्र आकार आणि रंगांचे दगड गोळा करण्याचा छंद होता.

एका पावसाळी शनिवारी त्याला एक अनोखा दगड सापडला. तो दगड चमकदार आणि लालसर रंगाचा होता. तो अगदी गोल गोटीसारखा दिसत होता. त्या अनोख्या दगडाकडे पाहून सिल्वेस्टर थरथरू लागला. कदाचित तो सापडल्याच्या आनंदामुळे तो खूप उत्साहित झाला असावा. त्याच वेळी, त्याच्या पाठीवर मुसळधार पाऊस पडू लागला. "हा पाऊस कधी थांबेल," तो म्हणाला.

सिल्व्हेस्टरला आश्चर्य वाटेल असा पाऊस लगेच थांबला. सहसा पाऊस हळूहळू थांबतो. पण आता तसे काहीच झाले नाही. पाऊस क्षणार्धात थांबला. हवेत तरंगणारे पाण्याचे थेंब अचानक नाहीसे झाले. सर्व काही सुकले आणि सूर्य तळपू लागला. जणू काही यापूर्वी कधी पाऊस पडलाच नव्हता.

सिल्व्हेस्टरच्या आयुष्यात इतक्या लवकर कोणतीही इच्छा कधीच पूर्ण झाली नव्हती. यात काही जादू होती का? असा त्याला प्रश्न पडला. सिल्व्हेस्टरचा संशय त्या लाल दगडावर गेला. तो जादुई होता का? (तो खरंच होता). त्या दगडाची पुन्हा एकदा परीक्षा घेण्यासाठी, सिल्व्हेस्टरने तो जमिनीवर ठेवला आणि म्हणाला, "माझी इच्छा आहे की पुन्हा पाऊस पडावा."

पण काहीच घडले नाही. पण जेव्हा त्याने आपल्या पंजात दगड धरून तेच शब्द पुन्हा उच्चारले, तेव्हा आकाश लगेच काळे झाले, वीज चमकली आणि मुसळधार पाऊस पडू लागला.

"आज मी किती नशीबवान आहे!" सिल्व्हेस्टर मनात म्हणाला. "आजपासून मी जे काही मागेन, ते मला मिळेल." माझ्या आई-वडिलांना जे हवं ते ते घेऊ शकतात. माझे नातेवाईक, मित्र आणि इतर कोणालाही जे हवं ते ते घेऊ शकतात!

मग त्याने तो दगड उचलला आणि पुन्हा सूर्यप्रकाश मागितला. या प्रयोगानंतर, त्याने आपल्या डाव्या घोट्यावरील चामखीळ नाहीशी करायला सांगितले आणि ती लगेच नाहीशी झाली. त्यानंतर सिल्वेस्टर घराकडे निघाला. त्याला शक्य तितक्या लवकर आपल्या आई-वडिलांना तो जादुई दगड दाखवण्याची खूप उत्सुकता होती. कदाचित सुरुवातीला त्यांचा त्याच्यावर विश्वास बसणार नाही.

सिल्व्हेस्टर स्ट्रॉबेरी हिल ओलांडत होता. तो सर्व गोष्टींचा विचार करत होता. त्या जादुई दगडापासून त्याला काय मिळू शकेल, याचा तो विचार करत होता. पण अचानक सिल्व्हेस्टर दचकला! उंच गवतातून एक भुकेला सिंह त्याच्यासमोर उभा होता, त्याच्याकडे टक लावून पाहत होता. सिल्व्हेस्टर भीतीने थरथर कापत होता.

जर सिल्वेस्टर इतका घाबरला नसता, तर त्याने त्या दगडाकडे अनेक गोष्टी मागितल्या असत्या – जसे की सिंहाने नाहीसे व्हावे, किंवा सिल्वेस्टर आपल्या आई-वडिलांसोबत घरी सुरक्षित राहावा.

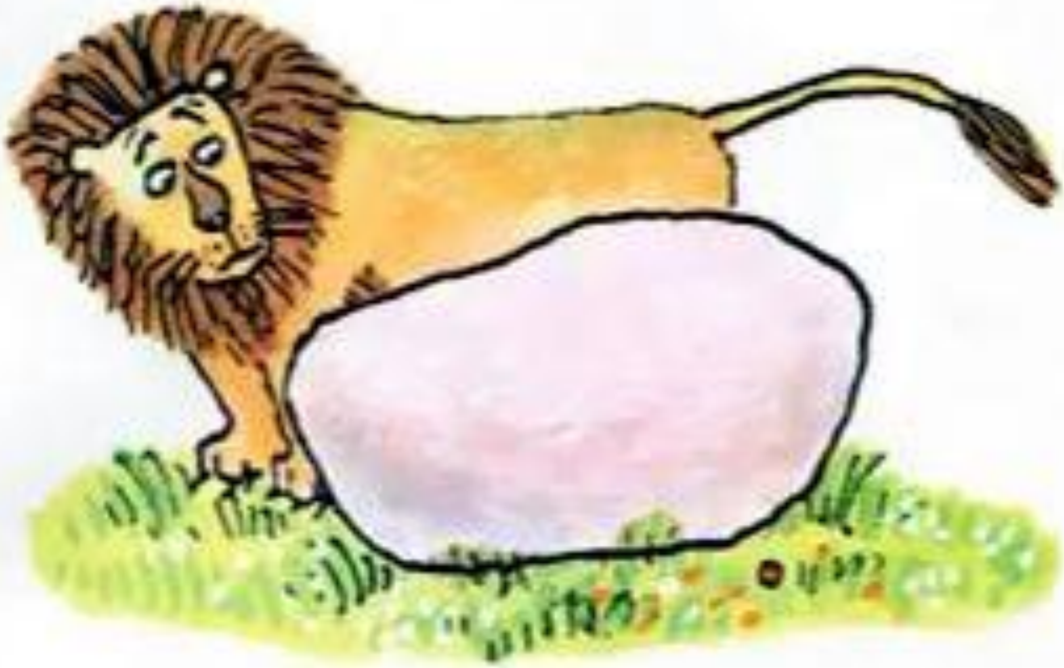

सिल्व्हेस्टरला वाटले असते तर, त्याने सिंहाचे फुलपाखरू, फूल किंवा डास बनवले असते. सिल्व्हेस्टर अनेक गोष्टी करू शकत होता. पण सिंहाला पाहून तो इतका घाबरला होता की त्याला नीट विचारही करता येत नव्हता.

“मी दगड असतो तर बरं झालं असतं,” तो म्हणाला.

आणि लगेचच सिल्व्हेस्टर एका मोठ्या खडकात बदलला.

सिंह त्याच्या दिशेने धावत आला. त्याने तो खडक अनेकदा हुंगला, त्याच्याभोवती अनेकदा फेऱ्या मारल्या. पण शेवटी, तो वैतागला आणि मान हलवत निघून गेला. “मी त्या लहान गाढवाला आत्ताच पाहिलं, आणि आता माझ्या डोळ्यांदेखत गायब झाला. माझं डोकं फिरलंय की काय?” तो स्वतःशीच म्हणाला.

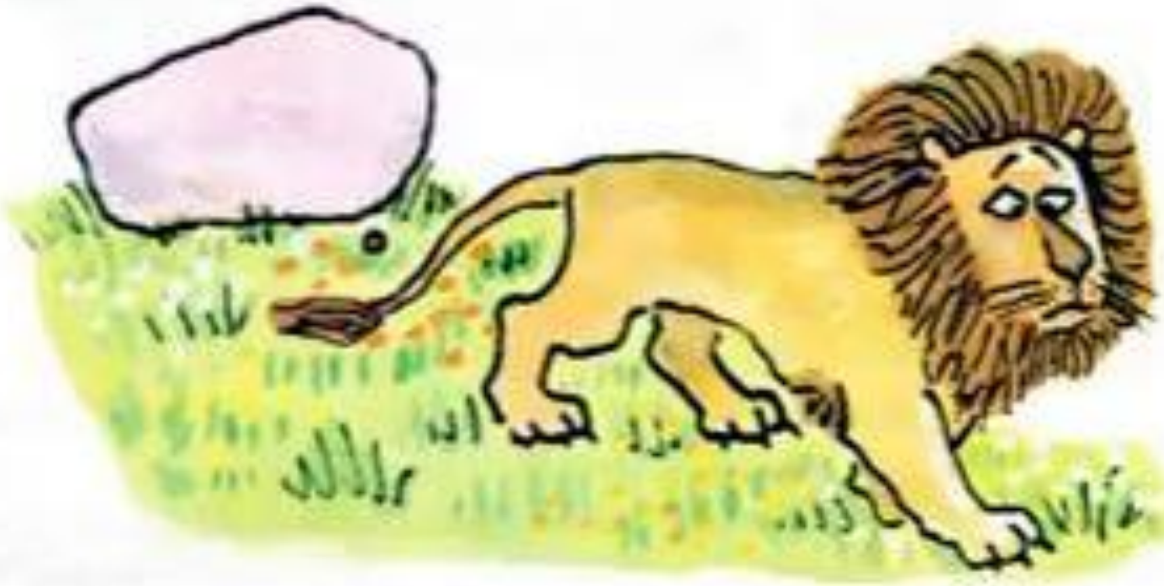

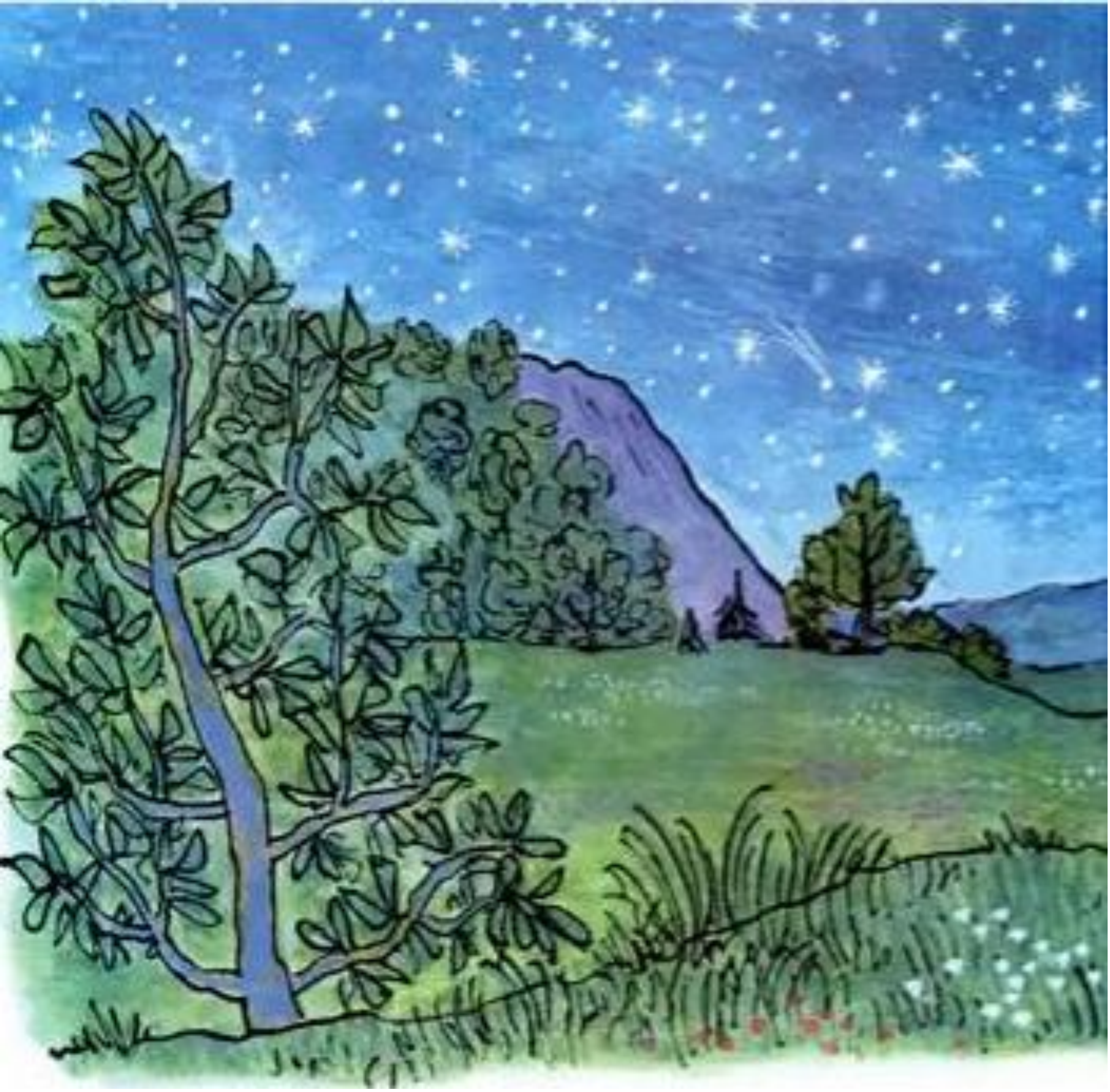

आता सिल्वेस्टर स्ट्रॉबेरी हिलवर एक खडक बनला होता. तो लाल जादुई दगड त्याच्याजवळ जमिनीवर पडला होता. पण सिल्वेस्टरला तो आता उचलता येत नव्हता. “मी पूर्वी जसा लहान गाढव होतो, तसा पुन्हा झालो असतो तर बरं झालं असतं,” असा सिल्वेस्टर विचार करत होता.

पण त्याच्या विचारांचा काही उपयोग झाला नाही. जादू काम करण्यासाठी त्याला त्या लाल दगडाची गरज होती. सिल्व्हेस्टर आता जादू करू शकत नव्हता.

सिल्व्हेस्टर भराभर विचार करू लागला. तो आता चिंतीत आणि भयभीत झाला होता. पण आपल्या असहायतेत त्याला आशेचा कोणताही किरण दिसत नव्हता.

त्याने सर्व शक्यतांचा विचार केला. सुटण्याचा फक्त एकच मार्ग होता. कोणालातरी तो लाल जादुई दगड उचलायचा होता आणि मग आपल्या समोरच्या दगडाचे गाढवात रूपांतर व्हावे अशी इच्छा करायची होती. तो दगड लाल आणि चमकदार असल्यामुळे, कोणीतरी तो उचलण्याची शक्यता बरीच जास्त होती.
पण त्यांच्या समोरच्या दगडाचं गाढव बनवण्याची इच्छा कोणाला होण्याची शक्यता जवळजवळ नव्हतीच. त्यांची शक्यता दहा लाखांमध्ये एक होती.
मग सिल्व्हेस्टर झोपी गेला. तो बिचारा आणखी काय करणार होता? मग रात्र झाली.

सकाळी, सिल्व्हेस्टरच्या आईवडिलांनी
शेजाऱ्यांकडे आपल्या मुलाबद्दल चौकशी केली.

त्यांनी शेजारच्या प्रत्येकाला विचारले—कुत्र्याच्या पिल्लांना,
मांजरीच्या पिल्लांना, घोड्याच्या पिल्लांना आणि डुकराच्या पिल्लांना.
पण गेल्या दोन दिवसांत सिल्व्हेस्टर कोणालाही दिसला नव्हता.

हताश होऊन ते पोलिसांकडे गेले, पण त्यांना
त्याचा मुलगा, सिल्व्हेस्टर, सापडला नाही.

मग आजूबाजूचे सर्व कुत्रे सिल्वेस्टरला शोधायला बाहेर पडले.
त्यांनी प्रत्येक दगड, खडक, झाड आणि गवताचे पाते हुंगून पाहिले.

त्यांनी कानाकोपरा शोधला, पण त्यांना सिल्वेस्टर सापडला नाही. मग ती कुत्री स्ट्रॉबेरी हिलवर गेली. त्यांनी तिथल्या दगडांना आणि खडकांना वास घेतला. पण त्यांना फक्त दगडांचाच वास आला. सिल्वेस्टरचा कुठेही मागमूस नव्हता.

महिनाभर, सिल्व्हेस्टरचे आई-वडील ओळखीच्या रस्त्यांवर त्याचा शोध घेत राहिले आणि त्यांच्या ओळखीच्या पाळीव प्राण्यांना त्याच्याबद्दल वारंवार विचारत राहिले. अखेरीस, श्री. आणि श्रीमती डंकन हतबल झाले. आता पुढे काय करावे? त्यांना वाटले की त्यांचा मुलगा, सिल्व्हेस्टर, नक्कीच कोणत्यातरी भयंकर अपघाताचा बळी ठरला असावा आणि या जन्मात ते त्याला कदाचित पुन्हा कधीच पाहू शकणार नाहीत. (या संपूर्ण काळात, सिल्व्हेस्टर त्याच्या आई-वडिलांपासून फक्त एक किलोमीटर अंतरावर होता.)

सिल्व्हेस्टरचे आईवडील स्वतःला आनंदी ठेवण्याचा खूप प्रयत्न करत होते. व्यस्त राहण्यासाठी ते आपली नेहमीची कामे करत राहिले.
पण त्यांच्या दैनंदिन दिनचर्येत त्यांचा मुलगा सिल्व्हेस्टरसोबत वेळ घालवणे समाविष्ट होते. त्यामुळे, त्याच्या मुलाची आठवण त्याला सतत सतावत होती. पुढे, ते खूप दुःखी आणि अस्वस्थ झाले. त्याचे आयुष्य अर्थहीन झाले होते.

दिवसामागून रात्र आणि पुन्हा रात्र. हे चक्र असेच चालू राहिले. टेकडीवर पडून असलेला सिल्वेस्टर क्वचितच जागा व्हायचा. जागा असताना तो नेहमी दुःखी आणि नाराज असल्यामुळे, तो बहुतेक वेळ झोपलेलाच असे.

त्याला वाटले की तो आयुष्यभर एक खडकच राहणार आहे, म्हणून त्याने स्वतःला त्या वातावरणाशी जुळवून घ्यायला सुरुवात केली. मग तो खूप खूप तास झोपायचा. हळूहळू, थंडी वाढू लागली. मग शरद ऋतू आला आणि पानांचा रंग बदलला. अखेरीस, झाडे वाळून पडली आणि गवत पूर्णपणे जमिनीवर पसरले.

मग कडाक्याची थंडी पडली. जागोजागी सोसाट्याचा वारा वाहू लागला. त्यानंतर बर्फ पडायला सुरुवात झाली. त्या ऋतूत प्राणीसुद्धा घरातच राहत, क्वचितच बाहेर पडत. त्यांनी गोळा केलेल्या अन्नावरच ते जगत होते.

एके दिवशी एक लांडगा येऊन सिल्व्हेस्टरच्या खडकावर बसला.
त्याला खूप भूक लागली होती, म्हणून तो बराच वेळ ओरडत राहिला.

मग गोठलेला बर्फ वितळला. वसंत ऋतू आला आणि जमीन
थोडी उबदार झाली. झाडांवर नवीन कळ्या उमलू लागल्या.

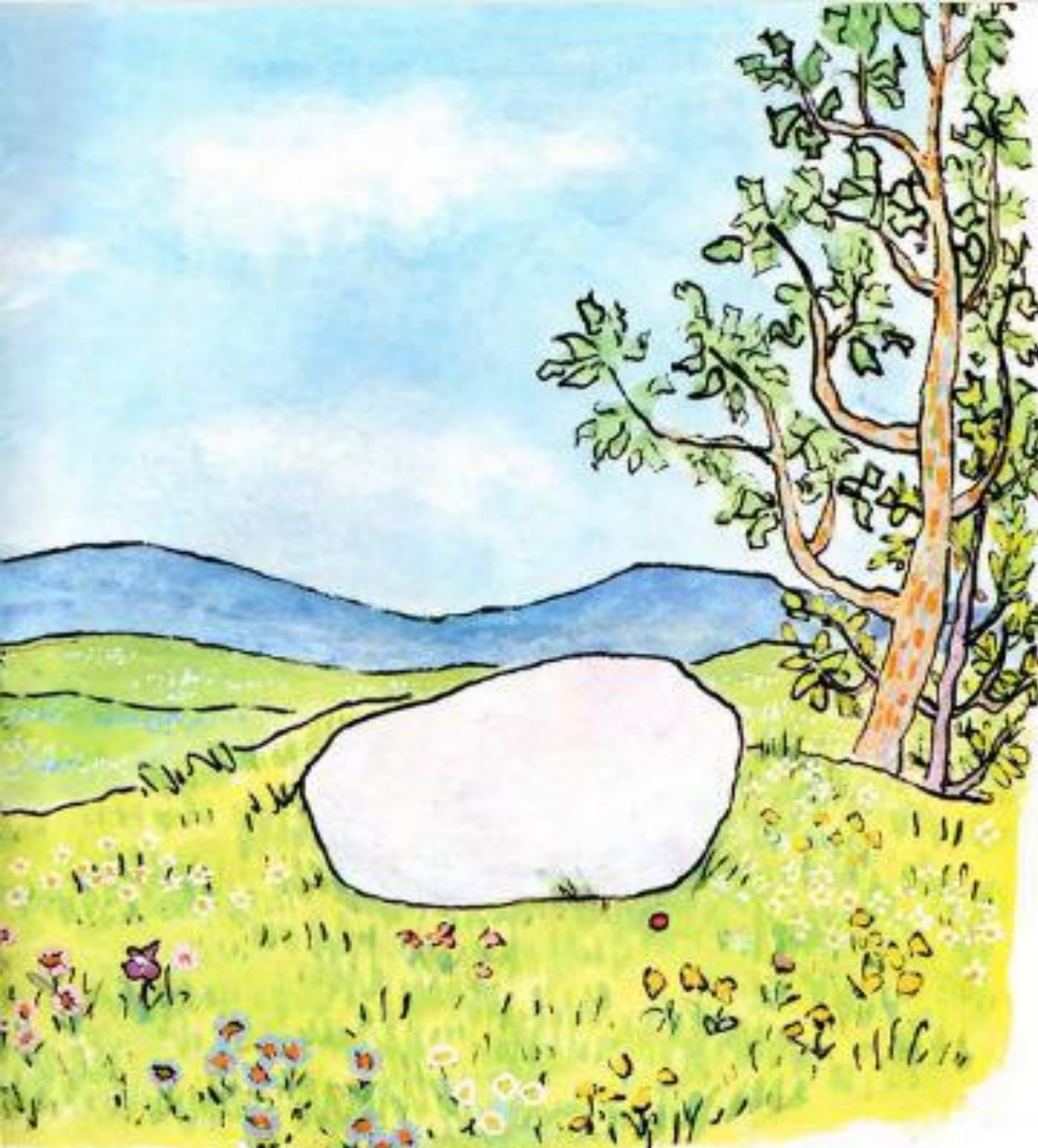

काही वेळाने, निष्पर्ण झाडांना पुन्हा पाने फुटली आणि फुलांनीही आपली नवी रूपे दाखवली.

मग मे महिन्यात एके दिवशी, मिस्टर डंकन यांनी आपल्या पत्नीला सहलीला जाण्याचा आग्रह केला. "बघ, थोडी मजा येईल," ते म्हणाले. "आपण आपलं उरलेलं आयुष्य हसत-खेळत आणि आनंदी राहायला हवं. हे खरं आहे की आपला लाडका, आपल्या डोळ्यांचा तारा, आपला प्रिय सिल्व्हेस्टर आपल्यासोबत नाही." मग ते दोघे स्ट्रॉबेरी हिल येथील सहलीसाठी निघाले.

श्रीमती डंकन एका दगडावर बसल्या. आईच्या आसनाच्या उबदारपणामुळे सिल्व्हेस्टरची गाढ झोप मोडली. आणि तो उठून बसला. सिल्व्हेस्टरला ओरडून सांगावेसे वाटले, "आई! बाबा! मी सिल्व्हेस्टर, इथेच आहे!" पण त्याच्या तोंडातून एकही शब्द बाहेर आला नाही. त्याचा आवाज नाहीसा झाला. तो दगडासारखा निःशब्द झाला होता.

श्री. डंकन सुंदर दृश्याचे कौतुक करत थोडा वेळ फिरले. त्याचवेळी, श्रीमती डंकन यांनी पिकनिकचे खाद्यपदार्थ—सँडविच, केक, बिस्किटे इत्यादी—त्या खडकावर मांडले होते. अचानक, श्री. डंकन यांची नजर त्या लाल दगडावर पडली. "किती सुंदर दगड आहे!" ते आनंदाने उद्गारले. "सिल्व्हेस्टरला हा दगड खूप आवडला असता." मग त्यांनी तो लाल दगड उचलून त्या खडकावर ठेवला.

मग डंकन कुटुंब जेवायला बसले. सिल्व्हेस्टर आता अगदी सावधपणे बसला होता. मिसेस डंकन यांनाही एक अनाकलनीय उत्साह जाणवला. त्या आपल्या पतीला म्हणाल्या, “तुम्हाला माहीत आहे का, मला असं वाटतंय की आपला सिल्व्हेस्टर अजून जिवंत आहे आणि आसपासच कुठेतरी आहे.”

"हे खरं आहे! मी जिवंत आहे!" सिल्वेस्टरला ओरडून सांगावेसे वाटत होते, पण तो पूर्णपणे हतबल होता. जर त्याला माहित असते की त्याच्या पाठीवरचा दगड हा जादुई दगड आहे!

"या उबदार आणि सुंदर मे महिन्याच्या दिवशी आपला प्रिय सिल्व्हेस्टर आपल्यासोबत असता तर किती छान झाले असते," मिसेस डंकन म्हणाल्या. मिस्टर डंकन यांनी उदासपणे जमिनीकडे पाहिले. "तुम्हालाही तसंच वाटत नाही का?" मिसेस डंकन यांनी आपल्या पतीला विचारले.

"तुम्ही मला तो प्रश्न कसा विचारू शकता?" श्री. डंकन म्हणाले.

श्री. आणि श्रीमती डंकन यांनी अत्यंत उदास नजरेने एकमेकांकडे पाहिले.

"काश मी पुन्हा पूर्वीसारखा झालो असतो, काश मी पुन्हा गाढव झालो असतो!" असा सिल्व्हेस्टर विचार करत होता.

आणि मग अचानक तो दगडातून पुन्हा गाढव बनला!

पुढे काय झाले असेल याची तुम्ही सहज कल्पना करू शकता. सर्वांनी एकमेकांना मिठी मारली. आईवडिलांनी आपल्या मुलाला असंख्य प्रश्न विचारले. संपूर्ण कुटुंबात आनंदाची लाट पसरली.

थोड्या वेळाने ते शांत झाले आणि घरी गेले. मिस्टर डंकन यांनी तो जादुई लाल दगड एका पोलादी कपाटात बंद करून ठेवला. कदाचित, कधीतरी ते त्याचा वापर करतील. पण आता त्यांच्या मनाची इच्छा पूर्ण झाली होती. आपल्या मुलापेक्षा अधिक मौल्यवान तो आणखी काय मागू शकणार होता? त्याची सर्वात मोठी इच्छा पूर्ण झाली होती.

समाप्त